

4. Neljas väide, et komisjon rikkus *ne bis in idem*'i, proportsionaalsuse ja teist korda karistamise keelu põhimõtteid, ning seoses ühinemismääruse artikli 4 lõikega 1 ja artikli 14 lõikega 2 esitatakse õigusvastasuse vastuväide.

Kuivõrd vaidlustatud otsuses määratakse ühele isikule sama rikkumise eest kaks trahvi, tuginedes seejuures kahele õigusnormile, mis kaitsevad sama õiguslikku huvi, siis on sellega väidetavalt rikutud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 50 ning Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni lisaprotokolli nr 7 artikli 4 lõikes 1 sätestatud *ne bis in idem*'i põhimõtet, Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 49 lõikes 3 sätestatud proportsionaalsuse põhimõtet ja liikmesriikide õigussüsteemidele ühistes üldpõhimõtetes esinevat teistkordse karistamise keeldu. ETLT artikli 277 alusel esitatakse õigusvastasuse vastuväide seoses ühinemismääruse artikli 4 lõikega 1 ja artikli 14 lõike 2 punktiga a, mis lubab komisjonil karistada sama rikkujat kaks korda ühe rikkumise eest, mille eest on juba karistus määratud ühinemismääruse artikli 7 lõike 1 ja artikli 14 lõike 2 punkti b alusel.

5. Viies väide, et trahvid on õigusvastased ja nendega on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet.

Vaidlustatud otsusega on rikutud ühinemismääruse artikli 14 lõiget 2 osas, milles sellega määratakse hagejale trahv hoolimata hooletuse või tahtluse või EL ühinemiskontrolli eeskirjade eesmärkide mis tahes rikkumise puudumisest. Vaidlustatud otsusega on rikutud ETLT artiklit 296 ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 41 lõiget 2, kuna trahvi suurusi ei ole põhjendatud. Lisaks on vaidlustatud otsusega rikutud proportsionaalsuse põhimõtet, määrates ühinemismääruse artikli 14 lõike 2 punkti a alusel teise trahvi rikkumise eest, mille eest oli juba määratud trahv ühinemismääruse artikli 14 lõike 2 punkti b alusel. Lõpuks on trahvidega rikutud proportsionaalsuse põhimõtet, sest vaidlustatud otsuses ei ole trahvisummade kindlaksmääramisel võetud asjakohaselt arvesse kõiki asjasse puutuvaid asjaolusid.

⁽¹⁾ Nõukogu 20. jaanuari 2004. aasta määrus (EÜ) nr 139/2004 kontrolli kehtestamise kohta ettevõtjate koondumiste üle (EÜ ühinemismäärus) (ELT L 24, 29.1.2004, lk 1; ELT eriväljaanne 08/03, lk 40) (edaspidi „ühinemismäärus“).

11. juulil 2018 esitatud hagi – Bizbike ja Hartmobile versus komisjon

(Kohtuasi T-426/18)

(2018/C 341/32)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Hagejad: Bizbike (Wielsbeke, Madalmaad), Hartmobile BV (Amsterdam, Madalmaad) (esindaja: *solicitor* R. MacLean)

Kostja: Euroopa Komisjon

Nõuded

Hagejad paluvad Üldkohtul:

- tunnistada hagi vastuvõetavaks;
- tühistada komisjoni 2. mai 2018. aasta rakendusmäärus (EL) 2018/671, millega kehtestatakse Hiina Rahvabariigist pärit elektrijalgrataste impordi registreerimise nõue ⁽¹⁾, hagiavalduses esitatud põhjustel; ja
- mõista menetlusega seotud kohtukulud välja Euroopa Komisjonilt ja menetluse astujatelt.

Väited ja peamised argumendid

Hagi põhjenduseks esitavad hagejad viis väidet.

1. Esimene väide, et faktiliste ja õiguslike asjaolude hindamisel tehti ilmne hindamisviga, mis seisnes määruse 2016/1036⁽²⁾ artikli 10 lõike 4 punkti c rikkumises ja eelkõige nõudes, et tuvastataks importijate piisaval tasemel teadmised või teadlikkus dumpingust ja liidu tööstusele tekitatud kahjust, eesmärgiga kohustada impordi registreerima.
2. Teine väide, et määruse 2016/1036 artikli 10 lõike 4 punkti c kohaldamisel rikuti õiguskindluse ja õiguspärase ootuse põhimõtet.

Hagejad väidavad, et määrus 2018/671 eirab õiguskindluse põhimõtet, pannes hagejatele kohustuse olla eeldatavalt teadlik väidetavast dumpingust ja kahjust ning pidades neid teadlikuks faktilisest olukorrast enne seda, kui ükski õiguslik meede vastu oli võetud.

Määrus 2018/671 eirab ka õiguspärase ootuse põhimõtet, tõlgendades eeldatavat teadlikkust määrusest 2018/671, mis oleks pidanud muutma impordi registreerimise menetluse erilise olemuse ja selle nõuded ebaefektiivseks.

3. Kolmas väide, et tehti ilmne faktiviga ja rikuti õigusnormi, mis seisnes of määruse 2016/1036 artikli 10 lõike 4 punkti d ning määruse 2016/1037⁽³⁾ artikli 16 lõike 4 punkti d rikkumises, kuna kõiki asjakohaseid tõendeid liidu tööstuse tulemuslikkust mõjutavate asjakohaste majanduslike teguritega seoses ei hinnatud, et tuvastada kahju ning põhjuslik seos asjaomaste kaupade impordiga.
4. Neljas väide, et rikuti hagejate kaitseõigusi, kuna neile ei antud vahetut ja kiiret võimalust tutvuda kaebajate argumentidega hagejate võimekuse vastu lükata nõuetekohaselt ja tõhusalt tagasi kaebajate väited seoses kehtestatava impordi registreerimise nõude täitmisega.
5. Viies väide, et piisavad põhjendused määruse 2018/671 põhijärelduste põhjendamiseks puudusid, et õigustada impordi registreerimist ja konkreetselt, et anda asjakohaseid põhjendusi küsimuses, miks Hiina Rahvabariigist pärit impordi jätkuv suurenemine väidetavalt madalamate hindadega tekitaks väidetavat lisakahju, ilma hagejate vastupidiseid väiteid piisavalt arvesse võtmata.

⁽¹⁾ Komisjoni 2. mai 2018. aasta rakendusmäärus (EL) 2018/671, millega kehtestatakse Hiina Rahvabariigist pärit elektrijalgrataste impordi registreerimise nõue (ELT L 113, 3.5.2018, lk 4).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2016. aasta määrus (EL) 2016/1036 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Liidu liikmed (ELT L 176, 30.6.2016, lk 21).

⁽³⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 8. juuni 2016. aasta määrus (EL) 2016/1037 kaitse kohta subsideeritud impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Liidu liikmed (ELT L 176, 30.6.2016, lk 55).

13. juulil 2018 esitatud hagi – BRF ja SHB Comercio e Industria de Alimentos versus komisjon

(Kohtuasi T-429/18)

(2018/C 341/33)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Hagejad: BRF SA (Itajaí, Brasiilia) ja SHB Comercio e Industria de Alimentos SA (Itajaí) (esindajad: advokaadid D. Arts ja G. van Thuyne)

Kostja: Euroopa Komisjon